

Cennetteki Yabancı

– Mehmet ÇİFTÇİ · 08 Şubat 2022

Youtube'da şuan Stranger in Paradise şarkısını dinliyorum. Aslında dün akşamdan beri aynı şarkıyı dinliyorum. Yeşil çayımdan yudumluyorum. Pencereden dışarı bakıyorum iki de bir. Kapalı yerde kalma korkum var ondandır. Akşam, gece bile pencereden dışarıya bakmadan duramıyorum. Dar yerlerde kalma korkum var. Nefesim kesiliyor resmen. Zifiri karanlıkta bile uyuyamıyorum. Bir ara eşime, "benim mezarımı oda kadar geniş kazın, içinde de elektrik hattı çekin, ya da iki üç tane ışıldak koyun; şarjları bitene kadar yansın." diye saçma birşey bile söylemişliğim vardır. Altı gün önce 37 yaşına girdim. Gerçi ne var bunda herkes giriyor. Yaşlı falan hissetmiyorum da, aslında yorgun hissediyorum. O kadar gereksiz şeyler kafamı meşgul ediyor ki, beyin yorgunluğu bambaşka şey. Yaş ilerledikçe uyku ile kendime gelenlerden oldum. Uyku hariç hiçbir şey rahatlatmıyor beni. Rüya görmediğim zamanlar, sabah kalkınca ilk beş on saniye hazıfan gelmiyor ya, dünyanın en güzel duygusu resmen. Hafıza kaybı olayını hep filmlerden görmüşümdür. Herşeyi, özellikle gereksiz şeyleri kafanda tutmak kadar kötü bir durum olmasa gerek.

2022 yılının ilk ayı bitti. İkinci ayındayız. Kafamda hayata dair hedeflerim yok gibi de, aslında var gibi. Böyle şartlarda insanlar artık hedef bile kuramıyor. Durumum şöyle aslında (ya da ben öyle görüyorum), iki elim bağlı (birisi eşim, diğeri 4 yaşındaki oğlum.), iki ayağım bağlı (birisi borçlarım, diğeri işim), boynum da bağlı (o da hayatım nefes alıp vermem). Böyle bir durumda hala kendimi özgür zannediyorum. Aslında özgürlük nasıl bir şey onu bile bildiğimden emin değilim.

Ben aslında 37 yaşında, karanlık ve kapalı yerlerden korkan, akşam haberleri izlerken herkes gibi sinirlenip üzülen; uyumayı seven ortalamanın altında bir insanım.